

Sygn. akt V CSK 252/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. R. i A. R.

przeciwko K. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K.
adwokatowi T. K. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną
o kwotę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwany złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2012 r., w którym oddalono apelację pozwanego, wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 marca 2012 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego zasądzono od pozwanego na rzecz powodów odpowiednie zadośćuczynienie w związku z popełnieniem przez pozwanego deliktu polegającego na fizycznym i psychicznym znęcaniu się nad powodami.

W skardze kasacyjnej pozwanego podnoszono zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdzał, że postępowanie przed sądem drugiej instancji dotknięte jest nieważnością (art. 379 pkt 3 k.p.c.), a ponadto w rozpoznawanej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne sprecyzowane w pkt 2 a i b części wstępnej skargi (s. 2-3 skargi). Skarżący wnosił o uchylenie wyroku obu Sądów meriti, zniesienie postępowania i odrzucenia pozwu, ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej pozwanego i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i § 3 k.p.c. Ustalenie faktyczne dokonane przez Sądy meriti uzasadniały ogólne stanowisko tych Sądów, że doszło w istocie do popełnienia przez pozwanego w różnych okresach odrębnych (choć podobnych) czynów niedozwolonych w postaci fizycznego i psychicznego znęcania się nad najbliższymi członkami rodziny (powodami). Sytuacja taka usprawiedliwia możliwość domagania się odpowiedniego zadośćuczynienia przez oboje powodów.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.